

آسیب شناسی قانون شهرداری ها در ارتباط با مشارکت مدیریت شهری با شهروندان

رضا فلاح نژاد^۱، کامبیز نگین تاجی^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت بازرگانی - دانشگاه آزاد اسلامی واحد تنکابن، کارشناس شهرداری تهران

۲- کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری - دانشگاه آزاد اسلامی، کارشناس شهرداری تهران

چکیده

مهمترین هدف مدیریت شهری را می توان در ارتقای شرایط کار و زندگی جمعیت ساکن، در قالب اقشار و گروه های مختلف اجتماعی و اقتصادی و حفاظت از حقوق شهروندان، تشویق به توسعه اقتصادی و اجتماعی پایدار و حفاظت از محیط کالبدی دانست. مشارکت شهروندان در تصمیم گیری ها، برنامه ریزی ها و کلیه فعالیت ها و امور شهری، مورد توجه مدیران، برنامه ریزان و صاحب نظران توسعه اجتماعی است. بنابراین، می توان گفت که مشارکت مردم در روند تصمیم گیری شهری، یکی از عناصر اصلی حکومت مردمی بوده، افزایش مشارکت مردم در امور شهری، می تواند در ایجاد تعادل شهری، نقش ارزنده ای را ایفا نماید. نهایت امر این که، مشارکت عنصر حیاتی در فرایند توسعه پایدار تلقی گردیده، از آن به عنوان حلقه مفقوده فرایند توسعه یاد می کنند و به اعتقاد صاحب نظران، مشارکت موجب افزایش شایستگی و کرامت در افراد می گردد. اگر مدیریت شهری را شامل فرآیندهای سیاست گذاری، برنامه ریزی، هماهنگی، سازماندهی و نظارت بر اداره امور شهر و شهرداری ها بدانیم و نظام حقوق شهری را به مثابه روند قانونمند کردن فرآیند چند گانه مدیریت شهری و نیز قانونمدار نمودن وظایف و تکالیف متقابل و دو سویه شهرداری و شهروندان محسوب کنیم می توان رابطه و نسبت مدیریت شهری و حقوق شهروندی را مشخص نمود. در این میان سهم و نقش قانون شهرداری که حلقه پیوند و محل اتصال مدیریت شهری و نظام حقوق شهری است بسیار حائز اهمیت است. اهمیت حقوق شهری و شهروندان را باید در تدوین قوانین و مقررات راجع به شهرسازی و برنامه ریزی و مدیریت شهری و همچنین تأثیرات مثبت ناشی از قانونمند کردن زندگی شهری و دیگر پیامدهای دگرگون کننده در برنامه ریزی و مدیریت شهری جستجو کرد. **واژگان کلیدی:** مشارکت، مدیریت شهری، حقوق شهروندی، شهرداریها